

GROOT NEDERLAND

LETTERKUNDIG MAANDSCHRIFT ONDER LEIDING VAN

J. GRESHOFF

JAN VAN NIJLEN

S. VESTDIJK

M E I 1937

VAN HOLKEMA &

WARENDORF N.V.

AMSTERDAM

GROOT NEDERLAND

MAANDSCHRIFT ONDER LEIDING VAN

J. GRESHOFF (SECRETARIS DER REDACTIE)

JAN VAN NIJLEN EN S. VESTDIJK

OPGERICHT IN 1903 DOOR

CYRIEL BUYSSE, LOUIS COUPERUS en W. G. VAN NOUHUYS

FRANS COENEN, Secretaris der Redactie van 1914—1936

Alle bijdragen, bescheiden, brieven, drukproeven en boeken ter bespreking, moeten geadresseerd worden aan de redactie van „Groot Nederland”, p/a Van Holkema & Warendorf N.V., Keizersgr. 333, Amsterdam-C. Postzegel voor antwoord insluiten.

Wijze van uitgave

GROOT NEDERLAND verschijnt op den eersten der maand
Abonnementsprijs bedraagt voor den geheelen jaargang f 20.—;

franco per post f 21.—; Buitenland f 22.—

Afzonderlijke nummers à f 2.—

Men abonneert zich voor een geheel jaar,
bij vooruitbetaling te voldoen.

INHOUD VAN HET MEI-NUMMER

J. GRESHOFF, Sosinho	413
P. C. BOUTENS, Rekenschap	417
ARTHUR VAN SCHENDEL, De roode vrouw	422
I. I. BRANTS, Vermoedens	426
H. MARSMAN, Kinderjaren	434
HENRI BRUNING, Fragment	446
S. VESTDIJK, Doge en Cicisbeo	447
WILLEM DE MERODE, Gedichten	478
ADRIAAN VAN DER VEEN, Huupjambel	481
D. A. M. BINNENDIJK, Gedichten	484
J. A. POLLONES, Het voorlaatste woord	485
J. SAKS, Het ontslag van Ed. Douwes Dekker, II	492
E. DU PERRON, Blocnote klein formaat	508
JAN ROMEIN, Brits-Indië verbitterd	513
KRITISCHE AANTEKENINGEN :	
H. Marsman	520

FRAGMENT

Het najaar vlaagt door takken naakt en zwart,
de wolken jagen snel en somber door den avond,
en een gestalte luistert naar het ruischen aan de ramen —
een duister stooten, als zijn duister hart.

En hij bepeinst de eenzaamheid der menschen en Uw
eenzaamheid:
dit weerzijds kwellen en dit weerzijds niet verstaan;
deze nu levenslang met U reeds durende gemeenzaamheid
van samenkomen, en steeds leeger henengaan.

„O, dit steeds meer vervreemden, en steeds wreeder vinden,
dit onverbreekbaar op elkander toegewezen zijn,
en steeds dit eene wreede, diep-vermoeide vragen o beminde,
waarom wij ons verdroegen in zoo lang verbond van pijn.

Waarom dit onherroepelijk U toebehooren
in eene stilte die steeds somberder en kouder wordt,
Die als een herfststorm op mij stort
en alles rukt en breekt tot een leeg ochtendgloren.

O Gij, Die neemt, vervreemdt, verstoot, en zoekt en vindt,
Die bindt en blijft bekoren,
Die steeds arglistiger mijn angst omspint
en mij verslindt,
tot op mijn beenderen verslindt,
Wien 'k ducht en vlucht, en toch moet toebehooren. . .”

Het najaar vlaagt door takken naakt en zwart,
de wolken jagen snel en somber door den avond,
en een gestalte luistert naar het ruischen aan de ramen —
een duister stooten, als zijn duister hart.

HENRI BRUNING